

Kunstkameraden

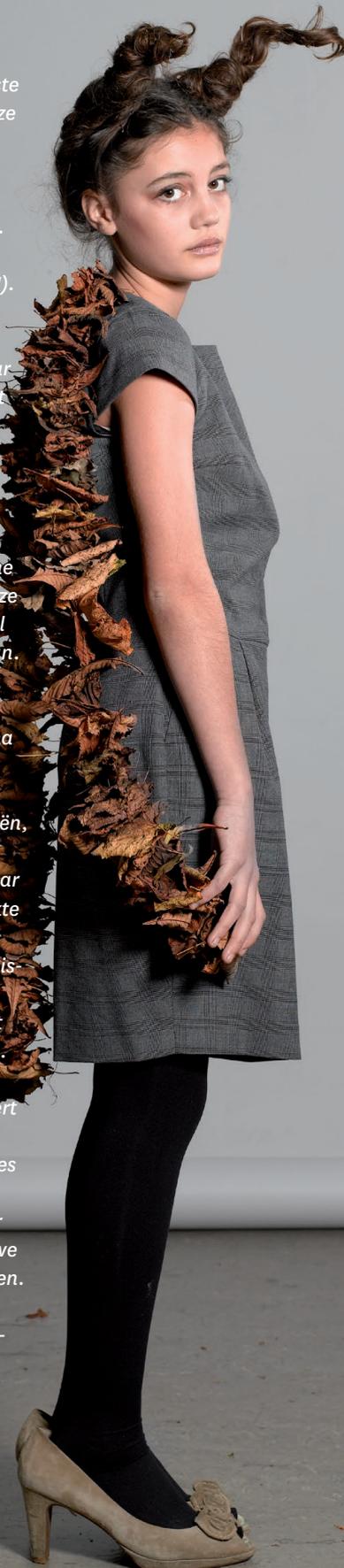
Het programma *Kunstkameraden* van de Cultuurkantine brengt kunstenaars in contact met kinderen uit jeugdzorgorganisaties en asielzoekerscentra in Noord-Brabant en Limburg. Deze kinderen hebben al veel meegemaakt. Samen met de kunstenaar maken ze een kunstwerk. Na onderzoek van het lectoraat Jeugd, gezin en samenleving van Avans Hogeschool is gebleken dat het optrekken met de kunstenaars hen goed doet en meer zelfvertrouwen geeft.

De Cultuurkantine kan uw steun gebruiken. Een bijdrage is welkom via www.pifworld.com (zoek: kunstkameraden). Zie ook www.cultuurkantine.nl

* *Beeldend kunstenaar Claudette van de Rakt deed verschillende keren mee. Ze houdt steeds een blog bij over de ontmoetingen.*

Sharona

*Toen ik Sharona de eerste keer ontmoette voor onze tien weken samenwerking (van oktober 2013 tot januari 2014) zag ik een enthousiaste dame. We aten samen pizza (wow, wat kan die eten!). Het eerste dat ze tegen me zei was: 'Hi, ik ben Sharona, ik ben elf maar veel mensen denken dat ik al dertien ben. Ik ben op dezelfde dag jarig als koningin Maxima.' Ze zei dat ze net zo'n blokjesbeugel wilde als ik had. Daarna liet ze me haar kamer zien, waar ze de hele tijd in de spiegel keek. De radio stond aan. 'Die is altijd aan', zei ze, 'zelfs als ik weg ga laat ik hem aan.' * Sharona wilde het liefst mooie foto's van zichzelf. We begonnen met wat ideeën, maar ik moest eerder naar huis. Ik besloot haar mee te nemen. We kookte samen en ze hielp mijn oudste zoon met zijn huiswerk. De volgende keer deden we een fotoshoot en praatten over dieren. Zo kwamen we op het idee om haar als een hert te portretteren. * We besloten buiten opnames te maken en omdat ze 'geen dood dier op haar hoofd wilde', maakten we het gewei van haar haren. Het was koud... * Via facebook en de telefoon bespraken we de titel. Hert en vlinder? Dat vond ik te simpel. Prinses van het meer? Dat vond ze niets. Sprookjesprinses! Dat zou het worden.*

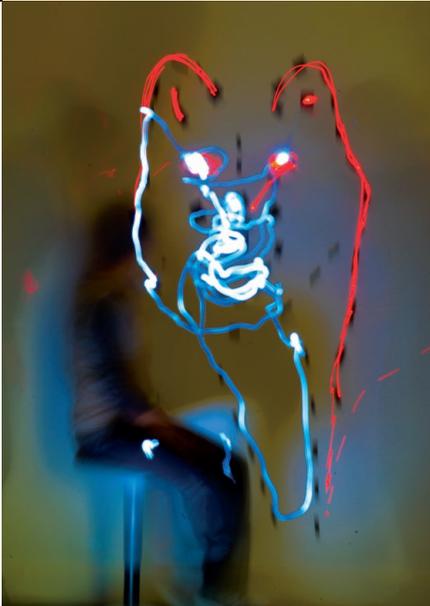
Yahia

In augustus 2015 zag ik Yahia voor het eerst. Hij is vijftien en komt uit Syrië. Hij liep op krukken want hij was geopereerd aan zijn rechtersvoet. Ik merkte al snel dat hij meer in schilderen dan in fotografie was geïnteresseerd. Hij wist meteen wat hij mooi vond en wat niet, toen ik mijn werk liet zien. Hij zei: 'Mijn naam is Yahia, maar mijn echte naam is witte wolf.' Ik ging uitzoeken wat witte wolf betekent. Bij de Indianen gaat het over de verbondenheid tussen alles wat leeft. De wolf helpt je een pad te vinden.

Later ontdekte ik ook een video over de wolf als metgezel van soldaten met een oorlogstrauma. Yahia verloor zijn been in de weken dat we ons kunstwerk maakten, maar de wolf blijft altijd bij hem. Ik bezocht hem een keer in het ziekenhuis en later hem en zijn familie in hun eerste eigen huis. Yahia had een nieuw been gekregen en had veel minder pijn. We werkten nu met meer plezier aan ons kunstwerk. Yahia was erg trots op de wolf die hij helemaal zelf had gemaakt.

MIJN NAAM IS MOHAMED EN IK WEET NIETS OVER KUNST. ✨ *Dat was eind februari 2016 de eerste ontmoeting met mijn nieuwe kunstmaatje Mohamed uit Somalië. 'Ok', zei ik, 'Als je niets over kunst weet, dan gaan we naar het museum!' Dat werd het Bredaas Museum. Het was de eerste keer in zijn leven dat hij naar een museum ging. Hij leek niet erg enthousiast, maar dat veranderde toen we binnen waren. 'Wat een mooi gebouw',*

zei hij. We gingen eerst naar het werk van Reinout van den Bergh over families uit Kameroen. Bij de video over de man die thee maakt op een houtvuur, vertelde Mohamed dat zijn grootmoeder ook zo thee maakt, en hij glimlachte. Bij het werk van Teun Hocks barstte hij in lachen uit. 'Zijn voeten gaan de verkeerde kant uit, van die man op de foto!' ✨ Toen ik vroeg wat hij het leukst vond wees hij naar het schilderij van een Nederlandse generaal (Andries van der Plaats) door Matthijs van Bree uit het begin van de achttiende eeuw. 'Ik vind het jasje van de generaal echt gaaf', zei hij. Dus Mohamed is fan van de napoleontische mode. ✨ Ook zagen we de video 'The Essential' van Inge en Martin Riebeek, met een portret van het meisje

Elina die al zes jaar in AZC Gilze woont – ik ken haar. Mohamed was geschokt dat Elina met haar familie nu alsnog uitgezet dreigt te worden naar Armenië. Hij is hier zelf bijna anderhalf jaar en omdat hij nu achttien is kan hij niet meer naar school omdat hij geen verblijfsvergunning heeft. Wat doet hij de hele dag? 'Slapen, voetballen, eten.' ✨ Toen we naar de halal pizzeria gingen kwamen we een oude kamergenoot van hem tegen en een vrouw uit het AZC, ook uit Somalië. We hielpen ze op weg om de goede bus te nemen. De man zei tegen mij: 'alle Nederlanders stellen vragen die ik niet kan beantwoorden. Ik weet niet wat er over twee uur gaat gebeuren. In twee uur kan alles anders zijn. Alleen God weet wat er komt...! Ik geloof in het leven op dit moment en ik denk niet na over de toekomst.' ✨ Mohamed en ik aten onze pizza buiten op de bank in de zon en praten wat. Wat een aardige jongen. Respect! Achttien jaar en alleen in het AZC. Ik zie er naar uit hem te zien voetballen. (Of denk ik nu al over de toekomst?)

Foto's: Pim Evers